

МАСИМО ДЖЕЦИ

# БРОЯТ НА ЖИВИТЕ

*Превод от италиански*  
Весела Лулова Цалова

МАТКОМ

# traduki

Издаването на това произведение беше подкрепено от ТРАДУКИ, литературна мрежа, в която са включени Федералното министерство за Европа, интеграцията и външните работи на Република Австрия, Министерството на външните работи на Федерална република Германия, Швейцарската културна фондация „Про Хелвеция“, КултурКонтакт Австрия (по възложение на Федералното канцлерство на Република Австрия), Гьоте-институт, Словенската агенция за книгата ЖАК, Министерството на културата на Република Хърватия, ресор „Култура“ в правителството на Княжество Лихтенщайн, Фондацията на Лихтенщайн за култура, Министерството на културата на Република Албания, Министерството на културата и информацията на Република Сърбия, Министерството на културата на Република Румъния, Министерството на културата на Черна гора, Лайпцигският панаир на книгата, Министерството на културата на Република Македония и фондация „С. Фишер“.

Massimo Gezzi

Il numero dei vivi

© 2015 Donzelli Editore

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of  
TRADUKI

© Весела Лулова Цалова, преводач, 2018

© „Матком“, издател, 2018

ISBN 978-619-7423-03-7

## Съдържание

<b>Нула</b> .....	9
А после? Стени, затворени врати, пушеци, които се разсейват .....	11
<b>Едно</b> .....	13
Едно сбогуване .....	15
Две презрѣдки .....	16
Три кайсиеви костилки, хвърлени от хълма .....	17
Четири пласта под площад „Матеоти” .....	18
Пет прозореца .....	19
Шест минути от 18 октомври 2011 година.....	22
Седем препорѣки към падащите листа .....	24
Осем снимки върху гъска за обяви .....	26
Девет неща, които се случват .....	28
Десет етажа на улица *** .....	30
<b>Плюс другите</b> .....	35
Една госпожа .....	37
Резачът на кенчета.....	38
Коледната нощ.....	39
Тела .....	40
Предсказание за Р.....	43
Два портрета .....	44
Преброденото пространство.....	45
Две вариации върху една фикс идея.....	48
От дневника на Кафка .....	50
Разговор със сянка .....	51
Разтваряне .....	52
<b>Броят на живите</b> .....	53
Паметна бележка .....	55
Хипотеза за една къща .....	56
Забравения .....	57
Писък .....	58

Дърво за А. Р.....	59
Две преразглеждания.....	60
Три за една гъщеря.....	62
Стъпка назад.....	65
Слово за новите съседи.....	66
Писмо за Фабио .....	67
Тема №4.....	69
Залата с шатрата.....	70
Един груг профил.....	71
Свържи точките .....	72
Последен въпрос.....	73
Бележки .....	75

## **БРОЯТ НА ЖИВИТЕ**

*На Катерина*



*Никой никога не е съвършен и невредим на света.*

*Симонид*

*Несъвършенството е върхът.*

*Ив Бонфуа*





**НУАА**



*А после? Стени, затворени врати, пушеци, които се  
разсейват, добре, но след това? Какво толкова  
важно каза? Че се умира?*

*Добре де, ала това всички го знаят, но после?  
Не след живота: ама че глупави  
бръщолевения. След – сега, искам да кажа,  
след – преди, напротив, по-правилно е: през време на.*

*Докато си тук и дишаш, и гледаш горите, които се  
катерят по планините на един нов хоризонт, или пък  
вечните върхове, онези сините и загадъчните,*

*а мъжете и жените от твоя край  
ги съзерцават, дори и онези от миналото,  
които вече не дишат, но преминават безспир  
по улиците на градчето, като заекват,  
както пелтечеха, докато бяха живи, или като  
прочистват хрчката от гърлото си,  
когато се смеят или кашаят.*

*Всички тези гласове излишни ли са?  
Излишни като теб, който пишеш за никого,  
или като пръстите на дъщеря ти,  
които се протягат в тъмнината?*

*Нямаш вина, но нямаш и право.  
Листата, които вятърът захвърля на земята,  
някой ги събира. Друг пък ги намира  
след години и ги оцветява.*

*Защити тази светлина, ако си едно нищо  
като всички. Защити това нищо,  
което не престава да бъде. Престани да изтегляш  
тъмни черти и да ги изтриваш. Докосни масата, хартията.  
Научи се отново да правиш сметка:  
не изваждай от нулата, а добави едно.*

**ΕΔΗΟ**



## Едно сбозуване

Спря се, за да погледа последните отблясъци на светлината, които потъваха зад върховете. „Децамата изобщо не лъжат, когато правят слънцето червено или пък облаците розови върху кобалтовосин фон. Може би са единствените, които все още обръщат внимание на нещо.”

Остави чашата върху масата, издуха дима към стъклото и той се разля като езеро от сив въздух.

„Мислех, че моят живот ми принадлежи. Сега ти също си мислиш, че си това, което избереш, това, което искаш, това, което казваш.” Отговаряха му книгите, рамките, растенията, готови за скок в мрака, не аз. „Дори това, което не казваш”, усмихна се, докато хриповете от хрчките ставаха все по-страшни. „Сега обаче, на този стол, ти, който гледаш гърба ми и би искал да склучиш ръце или да бъдеш ням, ти сега си важен, но не го вярваш и не го знаеш.”

Най-далечният облак внезапно избеля. В рамките на няколко минути загуби розовия си, а след това и виолетовия си цвят.

Вече беше сиво купище, когато той, докато почукваше ритмично с два пръста по стъклото, се закашля и запя *Yesterday*, а после престана.

## Две презръдки

### I.

„Винаги липсва нещо”, казваха разсърдените ѝ  
ръце, които се заплитаха във въртележки,  
докато се взираше в неопределена точка в стената.  
„Какво липсва?”, питах я, като знаех,  
че няма повече да ми отговори, и в изражението  
на лицето ѝ, което се обръщаше към тъмнината,  
за да спре погледа си върху остриите върхове на лампионите,  
се заключаваха всички отговори,  
но те никога нямаше да видят бял свят.

### II.

Свита като таралеж,  
ембрион, като скелета  
на вкаменен от лавата  
любовник върху моето легло,  
затварям те в тази безсилна  
и невинна презръдка,  
а отвън са отблясъците от катастрофата,  
стърженето по асфалта и първите  
пеперуди от пепел, които падат.

Ти задържаш всичко в себе си  
под сънливата светлина на абажура.  
Всичко забравя за теб,  
продължава да пропада.



## Три кайсиеви костилки, хвърлени от хълма

### I.

Първата се удари в балкончето, отскочи  
по стандартния начин и се издигна във вечерта,  
като се завъртя бързо около себе си,  
сблъска се в щората  
и издълба кратер в нея.

### II.

Втората се удари в балкончето, изхвърча  
по стандартния начин, но накриво, пое в грешна посока,  
прекърши младите листа на фикуса  
и изпърха като грозд.

### III.

Третата се удари в балкончето,  
по стандартния начин, издигна се  
на правилната височина  
и в съвършена позиция се озова  
срещу изплашения вик на началната учителка,  
която точно в този момент  
се показваше на прозореца.

## Четири пласта под площад „Матеоми”

### I.

Първият е покрит  
с влажна земя, покрита с мъхове  
и цимент.

Лопатата я раздробява,  
прониква с усилие в нея.

### II.

Вторият са добре запазени  
скелети, пищали и пробити черепи  
на паралелно погребани хора,  
с глава към хълмовете и гръбнак –  
перпендикулярно на морето.

### III.

Третият са някакви неразбираеми форми,  
докато лопатата не остъргава напълно  
очертанията им: ето ги арките, стените,  
сводовете на хамбари и кръглата пещ,  
в която работниците са некли  
строителните материали.

### IV.

Четвъртият е неизследваният мрак,  
правата отвесна линия на тишината.

## Пет прозореца

### I.

Очертанията на сградите в панаирното градче.  
Омацаната стена отпред,  
потъналата в прах лампа,  
запалена през цялата нощ.  
Двамата, които правеха любов  
пред къщата, без да си дават сметка, че там отгоре  
може някой да ги види.

*Винаги помни  
твоята структура.  
Неизбежна симетрия, осева:  
две уши, два крака, два бели гроба.  
Две самотни очи.*

### II.

Поклащането на листата на фона на следобедната  
светлина в средата на октомври.  
Две тела, които се сливат, върху леглото,  
на заключена врата. Приближаващи се стъпки:  
бързо, да се приведем в приличен вид.  
Изкачване по стълбите: опасността отмина,  
да се събличаме.

*Престани да вярваш, че тишината  
не означава нищо. Препиши този списък:  
бръмченето на хладилника, минаващи автомобили,*

*шум в ушите, линейки,  
твоето дишане.*

### III.

На терасата на въпросите.  
Небостъргачите като удивителни знаци  
на фона на виолетовото в седем часа.  
Самолетите над Малпенса, в които някой,  
който каца, гледа право насам.

*Дори половината купол на Дуомо не стига,  
за да побере твоите книжа.  
Издърпай всички бележки, окачени по стените.  
Отвори кошчето за боклук, изхвърли тенджерите,  
захарта, цветята от балкона.  
Затвори вратата зад гърба си, захвърли ключа.*

### IV.

Вертикални редици от светлини, погребални ниши,  
които всяка събота отварят широко прозорците,  
за да изтупат килима или да прострат над празнината  
чаршаф и две възглавници.  
Веднъж една от тях полетя от деветия етаж.  
Госпожата се разкреця, получи световъртеж.

*Седни и гледай как пада Една Синтрон  
на тротоара в Манхатън. С успоредни крака,  
ръце, кръстосани зад тила,  
в своя полет като манекен.*

V.

Геометрията на върховете на кипарисите.  
Утринната светлина, затулена от пердето.  
След това споделената вечеря, общият сън,  
прегръдката на прага, която казва:  
*не мърдай оттук, върни се, може да заспим  
преди настъпването на деня, пак започни да  
очертаваш териториите, загаси светлините.*